

Arrest

nr. 228 502 van 6 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. ZWART verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 26 juni 2015 en dient op 29 juni 2015 een aanvraag tot internationale bescherming in.

Op 27 november 2015 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 30 september 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 7 maart 2017 met nummer 183 523 wordt de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en wordt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 28 september 2017 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 6 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 28 december 2017 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 27 februari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 6 september 2018 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 18 januari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

Op 6 februari 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Garmak in het district Nawur van de provincie Ghazni. U bent Hazara van etnische origine.

Op 29 juni 2015 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische instanties. U verklaarde toen geboren te zijn op 18 april 1999 en dus nog minderjarig te zijn. Verder beweerde u nooit scholing te hebben gelopen en analfabeet te zijn. U stelde dat uw familie in de winter van het jaar 1389 '2010) het dorp Garmak verliet en naar Iran verhuisde omdat uw oudere broer Hadi enkele maanden voordien door de taliban gedood werd. U verklaarde dat u tot 2014 zonder verblijfsdocumenten in Iran verbleef. Omdat de Iraanse overheid jonge Afghaanse mannen rekruteerde om de wapens op te nemen in Syrië besloot uw familie dat u Iran moest verlaten. U reisde via Turkije naar Griekenland waar u gedurende zeven maanden verbleef in een opvangcentrum en in de gevangenis. Vanuit Griekenland reisde u verder naar België. U verklaarde niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst omdat u de taliban vreest en omdat u er geen verwanten meer heeft. Ter staving van uw verzoek legde uw advocaat na het persoonlijk onderhoud een kopie van een oud Afghaanse identiteitsdocument, enkele foto's en een advies opgemaakt door een psycholoog op 17 november 2015 neer.

Op 30 september 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde minderjarigheid, uw herkomst en verblijf in het district Nawur in de provincie Ghazni, uw voorgehouden ongeletterdheid en omdat er evenmin geloof gehecht kon worden aan uw verblijf en dat van uw familieleden in Iran. U diende beroep tegen deze beslissing in. In het arrest van 7 maart 2017 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) de beslissing van het CGVS en de daarin vervatte motieven. U diende geen cassatieberoep tegen deze beslissing in.

Op 28 september 2017 diende u een eerste volgend verzoek in. In het kader van dit verzoek stelde u dat u leugenachtige verklaringen aflegde tijdens uw verzoek van 29 juni 2015. U gaf toe dat u de waarheid verdraaide aangaande uw leeftijd en stelde dat u op het moment van uw eerste volgend verzoek ongeveer 21 of 22 jaar oud was. Ook op uw voorgehouden gebrek aan formele scholing kwam u terug. U stelde hierover dat u gedurende zes jaar school liep in Afghanistan. Verder verklaarde u dat u rond uw dertiende levensjaar Afghanistan verliet en naar Iran trok terwijl uw familie in het dorp Garmak bleef wonen. Omdat de Iraanse autoriteiten u naar Afghanistan wilden terugleiden besloot u naar Europa te reizen. Ten slotte verklaarde u dat uw vader, over wie u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming nog stelde dat hij samen met u in Iran verbleef en nog in leven was, in het jaar 1393 (2012 GK) in Garmak overleed. U verklaarde dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan

voor uw leven vreest omwille van uw etnische origine als Hazara. Verder stelde u geen werk te kunnen vinden omwille van uw langdurige afwezigheid uit Afghanistan. Ter staving van uw eerste volgend verzoek legde u volgende documenten neer: een oud Afgaanse identiteitsdocument, een schrijven van uw advocaat, een attest uitgaande van een psycholoog, een document van de onderwijsinstelling waar u les volgt, twee foto's, een document ter bevestiging van uw identiteit en uw afkomst uit Nawur en de enveloppe waarmee deze documenten verstuurd zouden zijn. Op 6 november 2017 nam het Commissariaat een beslissing tot weigering van inoverwegingname van dit verzoek gezien de door u in het kader van uw eerste volgend verzoek aangehaalde elementen geen ander licht wierpen op de vaststellingen inzake onder meer de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw herkomst uit en verblijf in het dorp Garmak in de provincie Ghazni. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 28 december 2017 diende u een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek stelde u uitdrukkelijk dat u niets nieuws te vertellen had. U verklaarde dat uw vrees in geval van terugkeer naar uw land van herkomst geen wijzigingen onderging en verwijst naar uw eerdere aangehaalde vrees gedood te zullen worden door de taliban. Ter staving van dit verzoek legde u volgende documenten neer: een schrijven uitgaande van de organisatie MSF, een document dd. 9 februari 2018 uitgaande van de organisatie Chwapi, een document dd. 9 januari 2018 aangaande de organisatie Centre Social du Beguinage, documenten dd. 12 februari 2018 en 13 februari 2018 uitgaande van de organisatie Plateforme Citoyenne de Soutien aux Réfugiés, een artikel dd. 29 januari 2018 uit de krant Le Monde en een USB-stick met daarop kopieën van verblijfsdocumenten en beeldmateriaal ter staving van uw verblijf in Afghanistan en Iran. Op 27 februari 2018 nam het Commissariaat een beslissing tot weigering van inoverwegingname van dit verzoek gezien u verwees naar verklaringen die u aflegde tijdens uw verzoek om internationale bescherming van 29 juni 2015 en geen elementen aanbracht die de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw herkomst uit en verblijf in het dorp Garmak in de provincie Ghazni konden herstellen.

U verliet België niet en diende op 6 september 2018 een derde volgend verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming indiende om bijkomende informatie te geven over de redenen van uw vertrek uit Afghanistan en uw vrees bij terugkeer naar Iran. U stelt dat uw ouders u naar Iran stuurden omdat uw regio elke lente werd aangevallen door de taliban. U stelt dat uw district Nahor als een gevangenis voor u was en u een groot risico zou lopen indien u naar Kaboel of de stad Ghazni zouden verhuizen. U vervolgt dat de taliban u ongetwijfeld zou doden als u zou worden tegengehouden, gezien u Hazara bent en aanhanger van het Sjiitische geloof. U verklaart vijf jaar illegaal in Iran te hebben gewoond. U vreesde dat u naar Syrië zou worden gestuurd om er te vechten en nam contact op met uw familie. Gezien uw familie aangaf dat het onmogelijk was om terug te keren naar Afghanistan verliet u Iran en vluchtte naar België. Voorts haalt u aan dat uw advocaat niet aanwezig was bij uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw verzoek om internationale bescherming van 29 juni 2015 en hij evenmin aanwezig was bij de RvV. U zocht een andere advocaat, waarvan u concludeert dat hij u evenmin hielp. U vreest bij een terugkeer naar Afghanistan onmiddellijk gedood te zullen worden door de taliban. U haalt aan dat u te lang in Europa verbleef en ervan zal beschuldigd worden van geloof te zijn veranderd. U stelt voorts dat Hazara een minderheid zijn en dat ze altijd problemen hebben en slecht worden behandeld. Tot slot haalt u aan dat de Afgaanse overheid niet zorgt voor de veiligheid op de grote wegen van Kaboel.

Ter staving van uw huidig verzoek legt u 14 foto's neer van het dorp Garmak en uw familie, een foto van de stemkaart van A. H. (...), een foto van de stemkaart van H. D. (...), een foto van de stemkaart van M. H. (...), originele schooldocumenten bestaande uit drie rapporten en een badge, een brief van uw advocaat meester Z. (...), een document opgemaakt door mevrouw L. (...), psycholoog, dd. 4 juli 2018 en kopieën van drie taskara's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de brief van mevrouw [B. L.] dd. 4 juli 2018, die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand, dient te worden opgemerkt dat er geconcludeerd wordt dat u depressief bent en dit zich uit in slaapproblemen, teruggetrokkenheid, een onvermogen zichzelf uit te drukken en

een algemeen gevoel van falen doch op geen enkele manier aan toont dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek hoofdzakelijk steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw voorgaande verzoeken hebt uiteengezet (volgend verzoek, 1515584y, punt 15).

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden minderjarigheid, uw profiel van ongeschoolde plattelandsjongen, uw beweerde herkomst uit en verblijf in het dorp Garmak in de provincie Ghazni als aan uw beweerd verblijf in Iran. Daar u niet de waarheid vertelde over uw laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om Afghanistan te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

In het kader van uw verzoek van 28 september 2017 gaf u toe dat u gedurende uw eerste verzoek om internationale bescherming de waarheid verdraaide aangaande uw leeftijd. U stelde dat u op het moment van uw verzoek van 28 september 2017 ongeveer 21 of 22 jaar oud was. Ook op uw voorgehouden gebrek aan formele scholing kwam u terug. U stelde hierover dat u gedurende zes jaar school liep in Afghanistan. Verder verklaarde u dat u rond uw dertiende levensjaar Afghanistan verliet en naar Iran trok terwijl uw familie in het dorp Garmak bleef wonen. Op 6 november 2017 nam het Commissariaat een beslissing tot weigering van inoverwegingname van dit verzoek gezien de door u aangehaalde elementen geen ander licht wierpen op de vaststellingen inzake onder meer de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw herkomst uit en verblijf in het dorp Garmak in de provincie Ghazni. U diende geen beroep tegen deze beslissing in.

Ook in uw tweede volgend verzoek van 28 december 2017 verwees u naar uw voorheen ongeloofwaardig bevonden verblijfplaatsen in de provincie Ghazni en Iran. U bracht in het kader van dit verzoek evenmin elementen aan die de geloofwaardigheid van uw voorgaande beweringen konden herstellen. Het CGVS nam daarom ook in het kader van uw verzoek van 28 december 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het vluchtrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet waarbij u vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de Taliban en verklaart jaren in Iran gewoond te hebben als Afghaans vluchteling zonder documenten (volgens verzoek, 1515584Y, punt 15), moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Ter staving van uw huidige verzoek legt u veertien foto's van uw dorp en uw familie, de stemkaart van uw vader en twee broers, schooldocumenten, drie taskara's, een brief van psycholoog mevrouw [L.] en een brief van uw advocaat meester [Z.] neer. Deze voorgelegde documenten zijn echter niet van aard de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen in de provincie Ghazni van Afghanistan of in Iran te herstellen.

Wat betreft het schrijven uitgaande van uw advocaat meester [L. Z.] inzake uw huidige verzoek om internationale bescherming opgesteld op 15 oktober 2018 dient te worden opgemerkt dat het enkel verwijst naar uw reeds voorheen ongeloofwaardig bevonden herkomst uit het dorp Garmak van het district Nawur in de provincie Ghazni en een overzicht biedt van de door u in het kader van uw huidige verzoek neergelegde documenten.

Uit deze door u neergelegde foto's van uw familie en een school, de stemkaarten, schooldocumenten en taskara's kan echter geenszins worden afgeleid dat u uit het dorp Garmak van de provincie Ghazni afkomstig zou zijn of hier zou gewoond hebben. Evenmin tonen zij uw beweerde verblijf als Afghaans vluchteling in Iran aan. Wat betreft de inhoud van de door u neergelegde kopieën van de stemkaarten dient bovendien te worden vastgesteld dat zij niet overeenstemt met uw voorgaande verklaringen inzake uw familieleden. Zo wordt bij elke kaart het dorp Rona Poor van het gebied Sar-e-Karmak vermeld in tegenstelling tot uw beweerde geboortedorp Gamak, waar u verklaart van geboorte tot uw veertien jaar gewoond te hebben (volgens verzoek, 1515584Y, punt 5 en punt 10). Nog vreemder is de vaststelling dat de twee stemkaarten en taskara's waarvan u beweert dat ze uw broers toebehoren (volgens verzoek, 1515584Y, punt 17) de namen [A.H.] en [M. H.] vermelden daar waar u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming van 29 juni 2015 verklaarde dat uw twee broers respectievelijk [B. H.] en [B. A. A.] heten (DVZ, 1515584, punt 17). Aangaande de door u neergelegde originele schooldocumenten dient te worden vastgesteld dat deze aan [H. H.] toebehorendaar waar u steeds verklaarde [B. H. N.] te heten en nooit een andere naam gebruikte. Uw bewering dat u in Afghanistan [H. H.] heette maar uw naam in Europa wijzigde om verwarring te voorkomen (volgens verzoek, 1515584X, punt 3) kan deze tegenstrijdigheid geenszins verklaren gezien deze enkel een post factum aanpassing van uw persoonsgegevens betreft en u deze naam bij geen enkel voorgaand verzoek vermeldde. De vaststelling dat u bij uw derde volgend verzoek documenten neerlegt die niet stroken met uw eerder verklaringen tast uw algemene geloofwaardigheid dan ook onherroepelijk aan. Tot slot dient wat deze documenten betreft te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van zijn vluchtrelaas.

Daar waar mevrouw [L.] in haar schrijven van 4 juli 2018 uw psychische situatie beknopt schetst dient te worden opgemerkt dat uit dit attest geenszins blijkt dat de hierin vermelde problemen u zouden hebben verhinderd uw vluchtmotieven op een coherente en consistente wijze uit de doeken te doen. Het attest is dan ook geenszins van aard een ander licht te werpen op de vaststellingen inzake de conclusies met betrekking tot uw beweerde regio van herkomst of uw verblijfplaatsen alvorens naar Europa te vluchten.

Met betrekking tot de door u aangehaalde psychische problemen moet worden gesteld dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate

behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot vermeldt u in het kader van uw huidig verzoek dat de Afghaanse overheid niet zorgt voor de veiligheid op de grote weten naar Kaboel (volgend verzoek, 1515584Y, punt 18). U toont met deze verklaring uw voorgaande verblijfplaatsen echter op geen enkele wijze aan. Het verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit volstaat bovendien geenszins om een vrees ten opzichte van uw land van herkomst aan te tonen.

U slaagt er in het kader van uw huidig verzoek dan ook niet in op basis van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten de geloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België te herstellen. Bijgevolg maakt u ook in het kader van uw derde volgend verzoek niet aannemelijk afkomstig te zijn van het district Nahor gelegen in de Afghaanse provincie Ghazni en kan er bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan uw beweringen inzake de gebeurtenissen die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen en welke zich in deze regio zouden hebben voorgedaan. Net zomin maakt u het aannemelijk als Afghaans vluchteling in Iran te hebben verbleven.

Met betrekking tot uw vrees voor vervolging door de taliban omwille van uw Hazara-afkomst (volgend verzoek; 1515584Y, punt 15 en punt 18), moet vooreerst worden gesteld dat Hazara's in het verleden vaak het slachtoffer zijn geweest van discriminatie op zowel religieuze als raciale gronden. Tijdens het talibanregime was sprake van misstanden jegens de Hazara-bevolking in centraal-Afghanistan. Na de val van het talibanregime maakte de Hazara-bevolking een grote economische en politieke vooruitgang en thans lopen Hazara's geen bijzondere risico's meer in Afghanistan louter op basis van hun etniciteit. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden waar sjieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Bovendien blijkt uit dit rapport dat het territoriale bereik van ISKP beperkt is en dat zij enkel in bepaalde districten in het zuiden van Nangarhar gevestigd zijn en dat zij in Kaboel enkel gerichte high-profile aanvallen uitvoeren. Hoewel uit informatie blijkt dat er zich in 2018 in verschillende Afghaanse provincies verschillende incidenten voordeden waarbij de Hazara-gemeenschap werd gevisieerd, kan niet worden geconcludeerd dat de Hazara-gemeenschap in Afghanistan louter op basis van hun origine een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk zou maken. Deze conclusie wordt bevestigd in de UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 waarin wordt aangegeven dat Hazara afhankelijk van de omstandigheden in aanmerking kunnen komen voor internationale bescherming. U brengt in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming geen afdoende concrete aanwijzingen naar voor waaruit kan blijken dat u als Hazara/ sjiit een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Tot slot verklaart u al lang in Europa te wonen waardoor men u ervan zal beschuldigen uw geloof te hebben veranderd (volgend verzoek, 1515584Y, punt 18). Er dient te worden vastgesteld dat u, behoudens het door u aangehaalde voorbeeld waarbij iemand die veertien jaar in Australië woonde om deze reden door de taliban gedood werd toen hij terugkeerde naar Afghanistan, deze vrees op geen enkel concreet element stoelt. U stelling in dit verband blijft dan ook slechts een blote bewering waaruit op geen enkele wijze een ernstige vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid. Zelfs indien er in uw land van herkomst de valse perceptie zou (zijn) ontstaan dat u zich zou hebben afgekeerd van uw geloof of zou zijn bekeerd, dient er vastgesteld te worden dat uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat iemand die daadwerkelijk afvallig (of bekeerd) is aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn apostasie te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk uw islamitisch geloof verloren heeft, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan

er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vrees voor uw leven in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van uw verblijf in een niet-islamitisch land als België.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/5 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht. De verzoekende partij meent ook dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft.

2.1.1. De verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen:

“[...]

Overwegende dat artikel 1er, A, 2, van het Verdrag van Genève, « vluchteling » als volgt definieert; « Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras; godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat Land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren. »

Overwegende dat de subsidiaire beschermingssatutus toegekend moet worden, volgens artikel 48/4, « aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.»

En dat de paragraaf 2 bepaalt de ernstige schade als bestaande uit : a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. »

Overwegende dat artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 gepaard met artikel 62 van dezelfde wet verplicht de Commissaris generaal de beslissing passend te motiveren rekening houdend met het relaas van de verzoekende partij, met de omstandigheden in zijn land van herkomst en met alle stukken die zich in het dossier bevinden.

Overwegende dat artikel 62 gepaard met artikel 48/3 tevens verplicht rekening te houden met de subjectieve toestand in dewelke de verzoeker zich bevindt.

Overwegende dat artikel 48/6 stelt dat: «De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen. Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan : a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven; b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en

specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »

Dat volgens artikel 4§5 van de Richtlijn Kwalificatie, als de asielzoeker aan de voorwaarden voldoet « moet » hij « geloofwaardig geacht » worden en « wordt hem het voordeel van de twijfel gegund ».

Overwegende dat « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RW, 25 avril 2002, n° 105.385).

Overwegende het administratieve rechtsbeginsel van goed bestuur en zorgvuldigheid de Commissariaat-generaal verplichten om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. Dat beginsel werd al lang gesteld door de Raad van State:

« rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claey's, no. 14.098, 29 april 1970)

A) Met betrekking tot de weerlegging en de uiteenzetting van de Elementen uit de motivatie van de bestreden beslissing:

Aangezien verzoekende partij wenst te onderstrepen dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag, na de negatieve beslissing van tegenpartij, heeft toegegeven dat hij gelogen had met betrekking tot zijn naam;

Dat de echte naam van verzoeker H. (...) Haji is;

Dat het dan ook normaal is dat verzoeker voor zijn huidige asielaanvraag documenten neerlegt onder de naam H. (...);

Dat de twee stemkaarten van zijn broers dus ook de naam H. (...) melden;

Aangezien verzoeker meent dat het dorpje Garmak dicht bij het dorpje Rona Poor ligt;

Dat op de stemkaarten van de broers van verzoeker het dorpje Rona Poor vermelden als woonplaats in plaats van Garmak;

Dat Rona poor de plek is waar de twee broers moeten stemmen;

Dat het dus gaat om een vergissing;

Aangezien verzoeker zijn eigen stemkaart wenst neer te leggen;

Dat hij in het bezit is van zijn originele stemkaart waarop staat dat hij afkomstig is uit Garmak;

Dat verzoeker de vertaling zo snel mogelijk zal neerleggen;

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende documenten heeft neergelegd om te bewijzen dat hij inderdaad afkomstig is uit de provincie Ghazni;

Aangezien het past te herinneren dat de bewijslast in asielzaken met enige meegaandheid moet beoordeeld worden.

Dat de ernst van het vervolgingsrisico dat verzoeker loopt in geval van terugkeer, een brede toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel vereist.

"C'est un principe général de droit que la charge de la preuve incombe au demandeur. Cependant, il arrive souvent qu'un demandeur ne soit pas en mesure d'étayer ses déclarations par des preuves documentaires ou autres, et les cas où le demandeur peut fournir des preuves à l'appui de toutes ses déclarations sont l'exception bien plus que la règle. Dans la plupart des cas, une personne qui fuit la persécution arrive dans le plus grand dénuement et très souvent elle n'a même pas de papiers personnels. Aussi, bien que la charge de la preuve incombe en principe au demandeur, la tâche d'établir et d'évaluer tous les faits pertinents sera-t-elle menée conjointement par le demandeur et l'examineur. Dans certains cas, il appartiendra même à l'examineur d'utiliser tous les moyens dont il dispose pour réunir les preuves nécessaires à l'appui de la demande. Cependant, même cette recherche indépendante peut n'être pas toujours couronnée de succès et il peut également y avoir des déclarations dont la preuve est impossible à administrer. En pareil cas, si le récit du demandeur paraît crédible, il faut lui accorder le bénéfice du doute, à moins que de bonnes raisons ne s'y opposent. » (Guide UNHCR, des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, édition janvier 1992, §196)

Vrije Vertaling:

Het is een algemeen rechtsprincipe dat de bewijslast rust op de eisende partij.

Evenwel gebeurt het vaak dat een eiser niet in staat is zijn verklaringen te schragen met documentaire of andere bewijzen zijn eerder de uitzondering dan de regel.

In het merendeel van de zaken arriveert een persoon die vlucht voor vervolging in de grootste nood en zeer vaak heeft zij zelfs geen persoonlijke papieren bij.

Daarnaast, hoewel de bewijslast in principe op de eiser rust, zal de taak om alle relevante feiten vast te stellen en te onderzoeken gezamenlijk door eiser en onderzoeker uitgevoerd worden.

In bepaalde zaken zal het zelfs aan de onderzoeker zijn om alle mogelijke middelen waarover hij beschikt in te zetten teneinde de nodige bewijzen te verzamelen ter ondersteuning van het verzoek. Echter, zelfs dit onafhankelijk onderzoek kan niet altijd bekroond worden met succès en er kunnen verklaringen zijn waarvan het onmogelijk is het bewijs ervan bij te brengen. In dergelijke gevallen, indien het relaas van de verzoeker geloofwaardig overkomt, moet men hem het voordeel van de twijfel gunnen, behalve indien gegronde redenen hier aan in de weg staan.

Overwegend dat het past verzoeker de status van vluchteling toe te kennen.

Dat de UN High Commissioner for Refugees op 6 augustus 2013 een verslag heeft uitgegeven getiteld: UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan waarin staat dat: "To qualify for Refugee status there is no requirement that an individual be known personally to the agent(s) of persécution or be sought out personally by those agents". (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 6 August 2013, HCR/EG/AFG/13/01, available at: <http://www.refworld.org/docid/51ffdca34.html> [accessed 11 October 2015])

Vrije Vertaling:

Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingstatus is het niet vereist dat het individu persoonlijk gekend is door agenten die hem vervolgen of persoonlijk gezocht wordt door deze agenten.

Dat tegenpartij een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan;

B. Met Betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus:

Overwegend dat in het onwaarschijnlijk geval dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent het statuut van vluchteling niet te kunnen toekennen aan verzoeker, past het hem het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen omwille van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen waarvan verzoeker het voorwerp zou zijn in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dat Artikel 48/4 van de VW bepaalt dat:

"[...]."

Dat de situatie in Afghanistan met de dag verslechterd en de heer H. (...) van mening is dat het voor hem absoluut onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst;

Dat FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking op haar internet pagina aangeeft :

"Alle reizen naar Afghanistan worden volledig afgeraden.[...]"

Het geweld gaat in 2017 en 2018 onverminderd voort in alle delen van het land. Enkele voorbeelden: een zelfmoordaanslag tegen een registratiecentrum voor parlementsverkiezingen in Kabul op 22 april 2018, een aanslag met een ambulance 27/01/2018 in de diplomatieke wijk in Kaboel waarbij meer dan 100 doden en minstens 160 gewonden vielen, een aanslag op een bureau van de ngo 'Save the Children' in Jalalabad op 24/01/2018 met enkele dodelijke slachtoffers tot gevolg, een terroristische aanval op 20/01/2018 door enkele schutters op het Intercontinental Hotel in Kaboel met meer dan 20 dodelijke slachtoffers, een bomaanslag op een cultureel centrum in Kaboel op 28/12/2017 waarbij minstens 20 doden en meer dan 100 gewonden vielen, verschillende aanslagen in het najaar van 2017 en begin 2018 tegen leger- en politieposten met tientallen doden als gevolg, een terroristische aanval in het district Sayad in de noordelijke provincie Sar-e-Pul op 5/08/2017 met 50 dodelijke slachtoffers, een zelfmoordaanslag tegen de militaire luchthaven van Bagram op 3/08/2017, een aanslag te Kandahar op 2/08/2017, een aanslag op 1/08/2017 tegen een moskee in Herat, een aanslag op de Iraakse ambassade te Kaboel op 31/07/2017, een aanval van de Taliban op 24/07/2017 op een hospitaal te Taywara in de centrale provincie Ghor. De explosie van een bomauto te Kaboel op 24/07/2017 veroorzaakte 24 doden en 42 gewonden.

Bij een aanslag op 31/05/2017 in de diplomatieke wijk te Kaboel vielen er meer dan 150 doden en 300 gewonden toen een vrachtwagen gevuld met springstof ontplofte in de nabijheid van de Duitse ambassade. Het was de zwaarste aanslag in de Afgaanse hoofdstad sinds 2001. Tijdens een terroristische aanval op een guesthouse van een Zweedse ngo in Kaboel op 20/05/2017 werden een Duitse ontwikkelingshulpster en een Afgaanse bewaker gedood en een Finse medewerkster ontvoerd. Tijdens de eerste twee weken van mei 2017 werd hevig gevochten nabij de noordelijke stad Kunduz.

Op 3/05/2017 blies een zelfmoordterrorist zich op te Kaboel toen een Amerikaans konvooi voorbij reed. Daarbij vielen 8 doden en 28 gewonden. De aanslag vond plaats in de wijk van de Amerikaanse ambassade en het hoofdkwartier van de NAVO.

Bij een terroristische aanval op een Afgaanse legerbasis in de buurt van Mazar-e-Sharif op 21/04/2017 vielen er meer dan 160 dodelijke slachtoffers.

Minstens 11 burgers kwamen om in de zuidelijke provincie Helmand tussen Nawa en Lashkar Gah toen een bom langs de rand van de weg explodeerde op 15/04/2017.

Een zelfmoordaanslag nabij het Ministerie van Defensie te Kaboel op 12/04/2017 maakte 5 dodelijke slachtoffers.

Op 8/03/2017 doodden terroristen die als dokters verkleed waren 38 personen in een hospitaal te Kaboel. Bij die aanval vielen ook nog 70 gewonden.» (FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, 2.7.18,

http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afghanis_tan)

Dat men ervan uit mag gaan dat als het te gevaarlijk is voor een Belg om naar Afghanistan te reizen, het dan ook voor de heer H. (...) onmogelijk is om daar te leven.

Dat men kon lezen in het artikel "'Civilians among fatalities in Ghazni's ongoing battle" van PAJHAWK Afghan News van 11.8.2018 dat:

Parliament members from southern Ghazni province on Saturday criticised the government for its négligence and failure to prevent the Taliban attack on the capital of the province, saying civilians also suffered casualties besides the losses of warring sides.

Taliban claimed they have taken control of the central prison of Ghazni province, but other sources did not confirm the claim so far.

Militants launched a coordinated attack on Ghazni city on Thursday night. The battle is still ongoing.

A number of parliament members from Ghazni held a joint meeting in capital Kabul today.

Abdul Qayum Sajjad, a lawmaker from Ghazni, talking to the meeting, said that the clashes were still ongoing in Moi Mubarak, Khak-i-Ghariban, Hakim-i-Sanayee and some other areas of the city as around 2:30pm.

Civilians were also killed or wounded during the battle besides the losses of warring sides without providing exact figures.

Irresponsible response and negligence of the security sector, lack of an effective leadership and administration and lack of coordination among security institutions were the reasons of Afghan forces and civilians' casualties," he said.

He said Ghazni representatives had told the government five months ago that the Taliban had planned targeting Ghazni province, but the government paid no attention.

Amanullah Kamrani, deputy provincial council head of Ghazni, said that the Taliban launched attacks on the capital of the province on Thursday night and the fight was still ongoing just 800 meters away from the governor's house in Khawaja Ali area.

He also said that a number of civilians were among the dead as pictures captured from Moi Mubarak area showed bodies of civilians killed in the battle still laid on the ground.

Ghazni has strategic importance and if fallen, the militants can influence several nearby provinces as well, he said.

Kamrani said Jaghato, Khwaja Omari, Waghaz, Rashidan, Khogyhani and Nawa districts of the province were under the Taliban control and their offices were shifted to Ghazni city.

Launching a clearing operation, senior military officials' trip to the province, equipment of Afghan forces, punishment of those military officials who neglected and assisting the families of victims were the demands of Ghazni representatives.

On the other hand, Taliban claimed capturing the Ghazni central jail and releasing all the inmates.

They said their attacks around the governor's house and some other areas of Ghazni city were still ongoing.

A provincial council member, Ismatullah Jamradwal, said that claims about the control of Ghazni jail to Taliban were not confirmed by credible sources so far.

Security officials did not comment about the Ghazni battle today.

(PAJHAWK, 11.8.18, "Civilians among fatalities in Ghazni's ongoing battle <https://www.pajhwok.com/en/2018/08/11/%E2%80%99Civilians-among-fatalities-ghazni%E2%80%99s-ongoing-battle%E2%80%9D>)

Dat dezelfde bron aangeeft in een artikel dd 11.8.18:

Ten commandos and 15 civilians have been killed in a coordinated Taliban attack in Jaghori district of southern Ghazni province, an official said on Sunday.

Provincial police spokesman Ahmad Khan Sirat told Pajhwok Afghan the militants coordinately stormed the Hotoqol locality of Jaghori district late Saturday night.

He said in the attack ten commando forces and 15 civilians were killed and six commandos and 11 civilians were wounded.

After the attacks, airstrikes targeted Taliban positions in the area and inflicted heavy casualties on them, the police official said.

Taliban spokesman Zabihullah Mujahid claimed the fighters killed and wounded more than 20 security forces and captured five check-posts in the Jaghori district."

(PAJHAWK Afghan news, 11.8.18, <https://www.pajhwok.com/en/2018/11/11/taliban-kill10-commandos-15-civilians-ghazni>)

Ook heeft de Afghaanse Minister/or Refugees and repatriation in February 2015 aangegeven dat:

"Interview with the minister conducted by: Mona Bentzen " Journalist, artist and human rights activist from Norway" By: Abdul Ghafoor Newly elected minister for refugees and repatriation Mr. Hussain Alami Balkhi opposes all deportations to Afghanistan, especially women and children.

In an audio interview the Minister urges all the deporting countries to halt deportations to Afghanistan. The minister says; situation in Afghanistan was getting better after 2011 that is why MOUs were signed with some European countries including Norway to return those Afghans back to Afghanistan who are coming from safe provinces and they are able to return back to their own provinces.

In the MOU it was clearly stated that those refugees who are coming from dangerous provinces won't be returned. It was also agreed in the MOU that women and children won't be returned back to Afghanistan. The situation in Afghanistan has changed now. Most of those who are being returned are coming from the provinces that are very dangerous and those who are being returned can't go back to their provinces. That is why we oppose deportations from Norway and all other European countries to Afghanistan.

As a result we returned a woman and two of her children back to Norway last week. But, unfortunately later we heard that they were mistreated on the way back to Norway. Few days ago a family of 3 were deported to Afghanistan. Father, mother and a child. The family comes from Ghazni, one of the most dangerous provinces. I sent a letter to the Norwegian Embassy in Kabul explaining the situation of their province and requested them to return the family back to Norway. The family is currently staying and waiting in Jangalak (Afghan returnee receiving center) in Kabul until the Norwegian Embassy and the Norwegian government agrees to return them back to Norway.

Considering the current situation of Afghanistan we sent a letter through the foreign ministry to all those countries with whom the MOUs were signed to revise the MOUs and do not return anyone back to Afghanistan, whether they are single or with family, until we make new agreements. They shouldn't deport anyone because we can't take care of them here. (zie artikel : Afghan minister for refugees and repatriation " stop deportation to Afghanistan " en film op: <https://kabulblogs.wordpress.com/2015/Q2/21/afghan-ministerfor-refugees-and-repatriation-stop-deportation-to-afghanistan/>)

Dat het dan ook onbetwistbaar is dat de situatie in Afghanistan verslechterd is nu de Afghaanse minister Mr. Hussain Alami Balkhi zelf aangeeft dat de terugkeer van asielzoekers naar Afghanistan moet stoppen nu de nationale overheid hun veiligheid niet kan garanderen.

Aangezien de United Nations Assistance Mission in Afghanistan in een rapport van februari 2017, het volgende meldt:

CivHfcm Deaths and Injuries January to December 200* - 2016

Civilian casualties increased in five of Afghanistan's eight regions in 2016. The armed conflict most affected the southern region, which recorded 2,989 civilian casualties (1,056 deaths and 1,933 injured), a 17 per cent increase compared to 2015. The central region recorded the second highest number of civilian casualties - 2,348 civilian casualties (534 deaths and 1,814 injured) - an increase of 34 per cent compared to 2015 due to suicide and complex attacks in Kabul city. [...]

Anti-Government Elements continued to conduct suicide and complex attacks against civilian targets and non-civilian targets in densely populated areas. For example, 77 per cent of all civilian casualties arising from suicide and complex attacks occurred in Kabul city: 16 incidents resulting in 1,514 civilian casualties (308 deaths and 1,206 injured), a 75 per cent increase compared to 2015. The sheer scale of the damage caused by such attacks in Kabul is illustrated in particular by the Taliban-claimed complex attack on the VIP Protection Directorate in the Pul-e-Mahmood Khan area of the city on 19 April that caused 393 civilian casualties (56 deaths and 337 injured), and the Daesh/ISKP-claimed suicide attack on a peaceful demonstration in Deh Mazang square on 23 July that resulted in 498 civilian casualties (85 deaths and 413 injured). Other significant attacks in Kabul in 2016 included the Taliban attack on a convoy of vehicles transporting ANP cadets and graduates to Kabul on 30 June (112 civilian casualties - 34 dead and 78 injured), the 24 August complex attack on the American University of Afghanistan - 61 civilian casualties (13 deaths and 48 injured) and a Daesh/ISKP-claimed suicide attack on Baqer-ul-Olum mosque (114 civilian casualties - 40 deaths and 74 injured) on 21 November." (UNAMA, Annual report on civilian casualties, attacks against and protection of civilians in 2016, 6.2.2017file:///C:/Users/louise/Downloads/protection-of-civilians-in-armedconflict-annual-report-2016-feb2017.pdf, pp. 11, 67,68);

Dat in het artikel Afghan civilian casualties: Why have they hit a new high? van de BBC dd 6.2.17 staat: "To date IS has been a relatively minor faction in Afghanistan. The group, which announced it was expanding into Afghanistan in January 2015, has secured footholds in at least four districts in mountainous Nangarhar province, east of Kabul on the border with Pakistan.

But in the face of armed opposition from Afghan troops and the Taliban, it has not managed to move permanently beyond that.

Since mid-2016, however, it appears to have changed tactics, demonstrating what the UN called an "increased ability to conduct large, deadly attacks against civilian targets in Kabul". [...]

The UN said that before mid-2016, all IS-related civilian casualties had been in Nangarhar. But in July IS carried out the first of four attacks on civilians in Kabul, when twin blasts targeting a protest march by members of the Shia Muslim minority group killed at least 80 people.

Two other IS attacks in Kabul, at a shrine and a mosque, also targeted Shia Muslims. A fourth struck staff members of the Presidential Protection Service. These four attacks combined led to a total of 152 civilians dead and 560 injured." (BBC, 6.2.17, Afghan civilian casualties: Why have they hit a new high?, <http://www.bbc.com/news/world-asia-38878818>);

Dat Human Rights Watch op 12.1.17 aangaf dat:

"As fighting continued between Taliban and government forces in Afghanistan in 2016, thousands of civilians were killed and injured in insurgent suicide and IED attacks. The Taliban claimed responsibility for many of these, but groups affiliating themselves with the Islamic State (also known as ISIS) claimed several particularly deadly attacks in Kabul. [...]

The United Nations documented 8,397 civilian casualties as of September 30, approximately the same as the record number set in the first nine months of 2015. The Taliban and other insurgents were responsible for 61 percent, most from IEDs and suicide attacks. Government forces, including unofficial militias, caused 23 percent of civilian casualties.

Kabul saw an increase in particularly deadly attacks, including an April 16 suicide truck bomb that detonated in a parking lot adjacent to the VIP Protection Force Directorate. The Taliban claimed responsibility for the blast, which killed 56 civilians and injured more than 300. On July 23, multiple suicide bombings at a large protest march made up primarily of ethnic Hazaras killed at least 80 and injured more than 250; groups affiliated with ISIS claimed responsibility for the attack. On August 24, insurgents attacked the American University of Afghanistan in Kabul, killing 14 students and lecturers. [...]"(HRW - Human Rights Watch:

World Report 2017 - Afghanistan, 12 January 2017 <http://www.ecoi.net/local/link/334684/463128.en.html>)

C. In ondergeschikte orde: met betrekking tot de vernietiging van de bestreden beslissing:

Overwegend dat in het onwaarschijnlijke geval dat Uw Raad van oordeel zou zijn de status van vluchteling niet te kunnen toekennen aan de heer H. (...) noch de Subsidiare bescherming, er reden toe is om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden maar de CGVS voor een nieuw onderzoek.

Dat in tegenstelling tot wat de CGVS beweert, de heer H. (...) Afghaan is en de situatie in zijn land van herkomst verontrustend is.

Dat bij dit verzoekschrift voldoende artikelen gevoegd zijn om de gestelde beweringen te bevestigen.

Dat het dus gepast is om de betrokken beslissing te vernietigen zodat de CGVS gelet op deze documenten aanvullende onderzoeksmaatregelen kan stellen.

Dat onafhankelijk van de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, de informatie gevoegd bij dit dossier laat veronderstellen dat verzoeker gevaar loopt op reële schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming, een element dat onvoldoende onderzocht werd door verwerende partij.

Overwegend dat om deze redenen, er reden is om in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn

aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

Na lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming herhaalt, met name dat ze gedurende vijf jaar voorafgaand aan haar vertrek naar Europa illegaal in Iran verbleven heeft omdat de taliban haar regio elk jaar in de lente aanviel. In Iran vreesde de verzoekende partij dat ze naar Syrië zou gestuurd worden. De verzoekende partij stelt dat haar familie vond dat ze onmogelijk naar Afghanistan kon terugkeren. In Afghanistan vreest ze gedood te worden door de taliban omdat ze Hazara is en gedurende een bepaalde periode in Europa verbleven heeft. De verzoekende partij houdt nog steeds voor afkomstig te zijn uit het dorp Garbak gelegen in district Nahor (Nawur) in de provincie Ghazni. In het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij louter bijkomende verklaringen af die volledig in het verlengde liggen van haar eerder afgelegde verklaringen.

Uit het arrest van 7 maart 2017 met nummer 183 523 blijkt dat de Raad geen geloof acht aan verzoekers herkomst uit het district Nawur, gelegen in de provincie Ghazni. Ook acht de Raad het voorgehouden verblijf van de verzoekende partij in Iran niet geloofwaardig.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Ter staving van haar nieuw verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: 14 foto's van het dorp Garmak en verzoekers familie, een foto van de stemkaart van A.H., een foto van de stemkaart van H. D., een foto van de stemkaart van M. H., originele schooldocumenten bestaande uit drie rapporten en een badge, een brief van haar advocaat, een document opgemaakt door mevrouw L., psycholoog, van 4 juli 2018 en kopieën van drie taskara's. In de brief van 15 oktober 2018 stelt verzoekers advocaat dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Garmak, gelegen in het district Nawur in de provincie Ghazni. Voorts geeft de verzoekende partij een overzicht van de documenten die bij het verzoek om internationale bescherming van 6 september 2018 neergelegd worden.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij een kopie toe van een document waarvan ze stelt dat het haar stemkaart is. Dit document werd echter niet vertaald. Op grond van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moeten alle stukken die niet in de taal van de rechtspleging zijn opgesteld en die niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, niet in overweging worden genomen. Nu de taal van de rechtspleging het Nederlands is en voormeld document niet gepaard gaat met een voor eensluidende verklaarde vertaling wordt dit document niet in overweging genomen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de foto's geen enkele objectieve aanwijzing bevatten dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Garmak, gelegen in het district Nawur in de provincie Ghazni.

Met betrekking tot de kopieën van de taskara's en de stemkaarten die voorliggen wijst de Raad er ten eerste op dat het foto's, kopieën van documenten betreffen. Het betreffen geen originele stukken. Bijgevolg kan de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Wat betreft de inhoud van de door u neergelegde kopieën van de stemkaarten dient bovendien te worden vastgesteld dat zij niet overeenstemt met uw voorgaande verklaringen inzake uw familieleden. Zo wordt bij elke kaart het dorp Rona Poor van het gebied Sar-e-Karmak vermeld in tegenstelling tot uw beweerd geboortedorp Gamak, waar u verklaart van geboorte tot uw veertien jaar gewoond te hebben (volgend verzoek, 1515584Y, punt 5 en punt 10). Nog vreemder is de vaststelling dat de twee stemkaarten en taskara's waarvan u beweert dat ze uw broers toebehoren (volgend verzoek, 1515584Y, punt 17) de namen [A.H.] en [M. H.] vermelden daar waar u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming van 29 juni 2015 verklaarde dat uw twee broers respectievelijk [B. H.] en [B. A. A.] heten (DVZ, 1515584, punt 17).”* Met betrekking tot de originele schooldocumenten die de verzoekende partij bijbrengt wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Aangaande de door u neergelegde originele schooldocumenten dient te worden vastgesteld dat deze aan [H. H.] toebehoren daar waar u steeds verklaarde [B. H. N.] te heten en nooit een andere naam gebruikte.”* In haar verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij dat haar echte naam H.H. is. Gelet op de verklaringen van de verzoekende partij gedurende haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming, doet het louter herhalen in het verzoekschrift dat haar echte naam H.H. is, geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“Uw bewering dat u in Afghanistan [H. H.] heette maar uw naam in Europa wijzigde om verwarring te voorkomen (volgend verzoek, 1515584X, punt 3) kan deze tegenstrijdigheid geenszins*

verklaren gezien deze enkel een post factum aanpassing van uw persoonsgegevens betreft en u deze naam bij geen enkel voorgaand verzoek vermeldde. De vaststelling dat u bij uw derde volgend verzoek documenten neerlegt die niet stroken met uw eerder verklaringen tast uw algemene geloofwaardigheid dan ook onherroepelijk aan." In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat de vermelding op de stemkaarten van het dorp Rona Poor als geboortedorp een vergissing betreft. Rona Poor is de plaats waar haar broers diende te stemmen. Deze *post factum* ingeroepen verschoningsgrond door de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, daar het door geen enkel begin van bewijs gestaafd wordt. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier immers blijkt dat in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en dat zowat alle documenten er kunnen worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat.

Gelet op de inhoud van de brief van verzoekers advocaat, is deze brief op zich onvoldoende om verzoekers herkomst uit het district Nawur, gelegen in de provincie Ghazni aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de het attest van de psycholoog wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Wat betreft de brief van mevrouw [B. L.] dd.4 juli 2018, die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand, dient te worden opgemerkt dat er geconcludeerd wordt dat u depressief bent en dit zich uit in slaapproblemen, teruggetrokkenheid, een onvermogen zichzelf uit te drukken en een algemeen gevoel van falen doch op geen enkele manier aantoont dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen."* en *"Daar waar mevrouw [L.] in haar schrijven van 4 juli 2018 uw psychische situatie beknopt schetst dient te worden opgemerkt dat uit dit attest geenszins blijkt dat de hierin vermelde problemen u zouden hebben verhinderd uw vluchtmotieven op een coherente en consistente wijze uit de doeken te doen. Het attest is dan ook geenszins van aard een ander licht te werpen op de vaststellingen inzake de conclusies met betrekking tot uw beweerde regio van herkomst of uw verblijfplaatsen alvorens naar Europa te vluchten."* Deze motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd of betwist door de verzoekende partij.

Hoewel dat de verzoekende partij zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen ter staving van zijn beschermingsverzoek, moet de Raad vaststellen dat de voormelde documenten slechts de voorzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd zoals blijkt uit de motieven van het arrest van 7 maart 2017 met nummer 183 523 van de Raad en de beslissing inzake het nieuwe verzoek om internationale bescherming.

De Raad herhaalt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad nog steeds in het ongewisse verkeren over waar de verzoekende partij voor haar aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Garmak, gelegen in het district Nawur in de provincie Ghazni (Afghanistan). Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten, met name dat ze daar vreest vervolgd te worden omdat ze Hazara is en omdat ze gedurende een bepaalde tijd in Europa verbleven heeft. Daarenboven volstaat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in Afghanistan werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat omdat ze Hazara is of in Europa gedurende een bepaalde tijd verbleven heeft. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft op dit punt manifest in gebreke. In de bestreden beslissing wordt voorts gesteld dat: *"Met betrekking tot uw vrees voor vervolging door de taliban omwille van uw Hazara-afkomst (volgend verzoek;1515584Y, punt 15 en punt 18), moet vooreerst worden gesteld dat Hazara's in het verleden vaak het slachtoffer zijn geweest van discriminatie op zowel religieuze als raciale gronden. Tijdens het talibanregime was sprake van misstanden jegens de Hazara-bevolking in centraal-Afghanistan. Na de val van het talibanregime maakte de Hazara-bevolking een grote economische en politieke vooruitgang en thans lopen Hazara's geen bijzondere risico's meer in Afghanistan louter op basis van hun etniciteit. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden waar sjieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden."*

Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Bovendien blijkt uit dit rapport dat het territoriale bereik van ISKP beperkt is en dat zij enkel in bepaalde districten in het zuiden van Nangarhar gevestigd zijn en dat zij in Kaboel enkel gerichte high-profile aanvallen uitvoeren. Hoewel uit informatie blijkt dat er zich in 2018 in verschillende Afghaanse provincies verschillende incidenten voordeden waarbij de Hazara-gemeenschap werd gevisieerd, kan niet worden geconcludeerd dat de Hazara-gemeenschap in Afghanistan louter op basis van hun origine een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk zou maken. Deze conclusie wordt bevestigd in de UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 waarin wordt aangegeven dat Hazara afhankelijk van de omstandigheden in aanmerking kunnen komen voor internationale bescherming. U brengt in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming geen afdoende concrete aanwijzingen naar voor waaruit kan blijken dat u als Hazara/ sjiïet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Tot slot verklaart u al lang in Europa te wonen waardoor men u ervan zal beschuldigen uw geloof te hebben veranderd (volgend verzoek, 1515584Y, punt 18). Er dient te worden vastgesteld dat u, behoudens het door u aangehaalde voorbeeld waarbij iemand die veertien jaar in Australië woonde om deze reden door de taliban gedood werd toen hij terugkeerde naar Afghanistan, deze vrees op geen enkel concreet element stoelt. U stelling in dit verband blijft dan ook slechts een blote bewering waaruit op geen enkele wijze een ernstige vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid. Zelfs indien er in uw land van herkomst de valse perceptie zou (zijn) ontstaan dat u zich zou hebben afgekeerd van uw geloof of zou zijn bekeerd, dient er vastgesteld te worden dat uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat iemand die daadwerkelijk afvallig (of bekeerd) is aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn apostasie te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk uw islamitisch geloof verloren heeft, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vrees voor uw leven in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van uw verblijf in een niet-islamitisch land als België." Deze motieven worden echter door de verzoekende partij in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht. De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit het district Nawur, gelegen in de provincie Ghazni, noch dat zij in een gebied in Afghanistan verbleven heeft waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar het reisadvies van buitenlandse zaken vermag hieraan geen afbreuk te doen. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van

het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS